

Imajo vsak četrtek in
velja s poštno vredn
v Mariboru s poštno
na doma celo leto 32 din.
pol leta 16 din., četrtek
8 din. Izven Jugoslavije
36 din. Naročnina se plača
na upravnistvo "Sloven
skega Gospodarja" v Ma
riboru, Koroška cesta 5.
Lah se depozitirja do od
povedi. Naročnina se pla
čuje v naprej.
Telefon Interurban št. 413.

Posamezna številka stane 1-50 din.

Poštnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo je v Mariboru,
Koroška cesta št. 5. Roko
pisi se ne vračajo. Upravi
ništvo sprejema naročnino,
inzerate in reklamacije.
Cene inzeratov po dogo
voru. Za večerke oglaš
primeren popust. Nezapla
reklamacije se pošiljajo
prele.
Čekovni račun poštnega
urada Ljubljana št. 10.603.
Telefon Interurban št. 113.

33. številka.

MARIBOR, dne 14. avgusta 1924.

58. letnik.

Slovenskim fantom.

Ves Maribor še živi pod vtisi veličastnega zborovanja slovenskih mladenk. Naši prijatelji in neprijatelji so ob dekliskih dnevih spoznali odločnost, moštost in neustrašenost slovenskih štajerskih mladenk.

Fantje, močje, sedaj pride vrsta na Vas. — Fantovski dan se bliža. Nastopili boste Vi, naše slovenske korenine, in pokazali pred svetom, da ne zaostajate za slovenskimi mladenkami, svojimi sestrami, nasprotno, da jih celo prekašate.

Vse ugodnosti imate, pri župnih uradih dobite izkaznice za polovično vožnjo, stanovanje je že vnaprej preskrbljeno. Zato vemo, da ni med slovenskimi fanti takega zaspanca, ki bi ostal te dni doma za pečko.

V nedeljo, 24. avgusta mora biti ves Maribor poln naših fantov!

Fantje, mi zaupamo v Vas!

Hrast se omaja in hrib,
Zvestoba Slovenca ne gane!

Pripravljalni odbor za mladinska dneva.

ZAHVALA SLOVENSKIM MLADENKAM.

Ob sijajno uspešnih dekliskih dnevih je naša sveta dolžnost, da se Vam, mladenke, ki ste s svojo številno udeležbo največ pripemogle k uspehu, prav iskreno zahvalimo.

Dva dni, nekatere celo tri dni, ste vstrajale v Mariboru, poslušale zvesto in z zanimanjem vsa predavanja. Vse neprijetnosti, ki so s takim velikimi prireditvami vedno združene, ste z vedrim, veselim licem prezirale.

Res, pokazale ste, da ste junaške, neustrašne mladenke, vredne potomke vrlih slovenskih žen in mater, ki so se v naši narodni prošlosti borile za iste vzvišene vzore vere in narodne izobrazbe. — Hvala Vam!

Slovenska mladenke, le po tem potu naprej! Bog živi!

Pripravljalni odbor za mladinska dneva
v Mariboru.

Izjava vlade narodnega sporazuma.

Sedanja vlada dokazuje pošteno in pravično voljo za sporazum med narodi v državi in izven nje že s tem, da je podala ob svojem nastopu tako iskreno izjavo, kakor je še nismo čuli skozi dolgo let. Najprej se v splošnem naglašaja

glede notranje politike:

Nova vlada je prevzela upravo države s trdno pripravljenostjo, da usmeri politiko naše države v tem pravcu, kako bi najprej prišla do končne ureditve notranjih razmer. Mi se popolnoma zavedamo vseh ogromnih težkoč, ki obstojajo v veliki državi, kakršna je naša, ki je sestavljena iz pokrajin, ki so jih delila stoletja in usoda. Toda mi smo uverjeni, da se morejo vse te težkoče koliko toliko odpraviti in da se more to zgoditi hitro. Tako se bo naša državna politika usmerila v pravcu pojačanja bratskega čustva, ki nas spaja in tako se bodo oni, ki pred kraljem in narodom, pred zgodovino in bodočnostjo, pred vami, gg. narodni poslanci, nosijo odgovornost za državne posle, zavedajoč se svoje dolžnosti, potrudili, da gredo, ne ozirajoč se na neizmerljive formule, v bistvo vsakega problema in ga rešujejo z onim širokim pogledom, brez katerega se v sedanjem času v naši državi ne more storiti ničesar trajnega in koristnega. Tako bomo preko vsega mi odgovorni politiki prožeti z globokim uverjenjem, da se mora naš skupni dom urediti skupno in dogovorno in da mora temeljiti na neomajni slogi, pravičnem in srčnem sporazumu Srbov, Hrvatov in Slovencev. Mi ne smemo drug drugemu jemati, temveč drug drugemu smo dolžni zaupati, in to iskreno, brez rezerve in strankarske misli z vso bratsko ljubeznijo, ki nas kljub vsemu spaja. To je temelj, na katerem bo tudi današnja vlada gradila svojo politiko.

Celokupen program, ki ga imam čast razložiti, je logično izveden iz te osnovne postavke. V zunanji politiki se bo vlada potrudila obrniti pozornost in storiti vse v interesu našega naroda in ohraniti simpatije, ki jih je pridobil naš narod. Kraljevska vlada hoče z nastopom in delom napram vsakemu naglasiti in jasno očrta ti mednarodno važnost naše narodne države. Narod mora biti nanjo ponosen in mora vedeti, zakaj je nanjo ponosen.

Na zunan

hoče nova vlada v imenu pravice, poštenja, potom najiskrenejšega sporazuma obdržati in utrditi ugled in čeno svojih narodov in državljanov na ta način, da si

daje merilo in smer v sledeči izjavi: Potrudili se bomo, da postane zveza naše države s Francijo, Angleško in Ameriko stalna in nesprejemljiv element njihove zunanje, kakor je tudi temeljni element naše zunanje politike. Storili bomo vse, da se vzdrži zveza, sklenjena z Italijo v nadi, da bodeta obe državi imeli koristi, ki bodo popravile težke žrtve, ki so storjene, da je prišlo do te zveze v interesu miru.

Istotako, gg. narodni poslanci, se bomo potrudili z vsemi silami, da obdržimo zvezo, ki spaja našo državo s Čehoslovaško in kraljevino Rumunijo in da to zvezo storimo čimbolj intimno, ker smo uverjeni, da je ona osnova miru in mirnega razvitka v srednji in jugovzhodni Evropi. Vzemajoč za temelj miru spoštovanje sprejetih mednarodnih pogodb, bo na tem temelju kraljevska vlada zahtevala brezpogojno upoštevanje političnega reda, ki je ustanovljen po mirovnih pogodbah, ki jih je naša država podpisala, in to do vseh in od vsakega. V kolikor niso določila pogodb izvršena, se morajo izvršiti. Kraljevska vlada se bo trudila vzdržati in negovati dobre in prijateljske odnose z vsemi državami, posebno s svojimi sosedomi. Stojec na stališču »Balkan balkanskim narodom«, bo kraljevska vlada obračala posebno pozornost našim sosedom na Balkanu.

Vlada se nadeja, da bo globoka vzajemnost interesov, ki vežejo vse balkanske narode, in zavest, da svoboda in nezavisnost niti enega od njih ne sme biti ogrožena, da ne bi že samo s tem bila ogrožena varnost tudi vseh ostalih, naredila vse, da njih želja po ustvarjanju in okrepitvi prijateljskih odnosov rodi uspehe. V vsakemu slučaju se bo vlada potrudila, da obdrži prijateljske zveze, ki že obstojajo med našo državo in Grčijo.

Končno se vlada nadeja, da bo čimprej mogla vzpostaviti redne odnose z državami, s katerimi še ožje zveze niso obnovljene. Razumljivo je, da bo pri tem skrbno gledala, da se niti najmanj ne krši naše državno in narodno dostojanstvo in naši interesi.

Kot evropska in demokratska država moramo ostati vzajemni z velikimi zapadnimi demokracijami, vendar se vlada nadeja, da bo naša način, da zenači nasprotna gledišča glede mednarodnih odnosov in mednarodnih obveznosti in odstrani vse, kar je bilo do danes glavna zapreka obnovi odnosov z Rusijo.

Kraljevska vlada bo v imenu naše države, ki ji vedno stoji pred očmi ideal mednarodnega miru, storila seveda vse, kar je mogoče, da se ta ideja še bolj razvije.

Znotraj države

zagotavlja vlada ob jamstvu poštenih ljudi, ki so na njenih mestih, uvedbo reda, zakonitosti in neizpros-

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Angleški spisal E. R. Burroughs. — Prevedel Paulus.

20

Pa vsega tega ni našel —.

Našel je borno, neznačno vas in »hiše« v njej še tako prostorne niso bile kakor njegova kočja zunaj na obrežju —.

In videl je, da so ti ljudje hudobnejši nego njegovi živalski tovariši, da so krvoločnejši nego Sabora, lewinja, ali pa šita, leopard.

V Trzanovi duši je ginevalo spoštovanje do lastnega plemena —.

Črnci so vlekli ujetnika h kolu sredi vasi, prav pred Mbougovo kočjo. Tam so ga privezali ter začeli divji ples krog njega, vihteli nože, mahali s sulicami, kričali in vriskali. Vsak hip je pričakoval Trzan, da planejo nanj in ga živnega pojedjo. Živali niso žele svojih žrtev živih, prej so jih ubile —.

Huje in huje je divjal ples, vedno ožji je bil krog, ki je obdajal ubogega ujetnika. Sulica je priletela odmev in se zabodla ujetniku v roko.

Sedaj začnejo, je zasodil Trzan. Imenitna misel mu je šinila v glavo.

Trzan ni bil krvoloč. Ubil je žival, kadar je potreboval hrano in kadar je branil svoje življenje. Taka je bila postava džungle. Tle črnci, ljudje so bili kakor on sam, pa so se pripravljali, da počasi umorijo svojega ujetnika, da ga mučijo do smrti.

Gnjev mu je polnil dušo. Hujši so bili ko žival —! In jezen je bil. V džungli vladajo železne postave in te so prepovedovale mučenje.

Čutil je, da ni prav, kar počenjajo tile ljudje. Ujelo ga je, prekrižal jim bo njihove načrte —.

Pa še nekaj drugega se je zgenilo v njegovem sreč. Ujetnik je bil človek njegovega plemena in rodu. Zasmilil se mu je.

Seveda se Trzan še ni zavedal tega svojega novega čustva. Pri živalih čustev ni našel, ker jih nimajo. Zavedal se je le, da je ujetnik človek, njegovega rodu in naj si je bilo kakorkoli, rešil ga bo. Tako je zahteval njegov notranji glas.

Tema se je med tem storila. Meseca ni bilo, le številni ognji so osvetljevali divjaški prizor.

Gibčno je skočil na tla.

Ulice med kočami so bile prazne, vsa vas je bila zbrana krog ujetnika. Splazil se je bliže.

Za kočjo, ki je bila komaj par korakov oddaljena od ujetnika in divjaške družbe, tam je obstal. Ujetnik je bil s hrbtom obrnjen proti njemu, roke je imel privezane zadaj h kolu.

Čisto ozek je bil krog podivjanih črncev. Sulice so se dvigale, noži so grozili, krvoločnost je prikipela do roba —.

In tedaj je zarjovel izzivajoči, grozni bojni krik gorile, trdo za hrbtom divji drhali, krik, ki od njega zadrti džungla in umolkne, ki se ga ustraši celo pogumna Sabora, lewinja, in tudi slon Tantor se rajši pobere s poti, ko pa da bi se srečal z groznim, strašnim nasprotnikom —.

Kakor okamenel je obstal zbor divjakov. Kri jim je zledenela od groze in strahu, grobni molk jih je objel.

Poznali so krik. Poznali so strašno žival, ki se napoveduje s takim bojnim krikom. Vedeli so, da pomeni smrt —.

Gorila na vasi —! Komaj par korakov za njimi —!

Oči so buljile v noč, zdaj pa zdaj so pričakovali da se bo prikazala iz temne sence koč strahovita, orjaška pošast, »divji mož« —.

Nekdo je kriknil. Menda se je zgenila senca v svitu plapolajočega ognja.

Groza je šinila črncem v kosti in mišice, planili so, drug čez drugega so skakali, drug drugega so prevračali, kdor je padel, tega so pomandrali v tla, vse je bežalo, bežalo —. Žive duše ni bilo več blizu, vse se je poskrilo po kočah, za plotom, v nočni temi —.

Izza najbližje kočje pa se je priplazil Trzan.

Za kolom je obstal. Enkrat dvakrat je potegnil z ostrim nožem, ujetniku so omahnile roke, tudi sam je bil ves trd od groze in strahu.

Pa krepke roke so ga pograbile, v par dolgih skokih je bil Trzan z njim zunaj vasi.

Tam ga je postavil na tla in mu v hreščečih glasovih Kršakovega rodu in s krilečimi rokami dopovedoval, naj zbeži.

Osvobojeni črnci, še ves prestrašen in zavzet, je kmalu razumel. Še enkrat je začuden pogledal po vitki mišičasti postavi, ki je stala pred njim v rahlem belem svitu, skočil je gozd ter izginil.

Pač nista slutila, ne on ne Trzan, da se bodeta še kdaj srečala v življenju in kako čudno in tesno da bo zapletla usoda pota njunega življenja —.

Hudomušen smehljaj je igral Trzanu na mlademu licu, ko je pobiral puščice in jih povezoval v snop. Ni imel mnogo zabave v svoji džungli, toda danes se je izvrstno zabaval —.

Sunil je z nogo kotel in se zavijtel v veje. —

nega boja proti korupciji. Njena izjava pravi: Kr. vlada bo napela vse sile, da se v državno upravo uvede več reda in korektnosti v delu, strogosti in absolutnega nepristranskosti in da se v največji meri pobija strankarstvo in da se zagotovi točno izvrševanje in poslovanje državnih zakonov.

Posebno bo gledala, da za vsako ceno in z vsemi sredstvi izkorenini korupcijo, pa četudi z drakonskimi ukrepi prepreči demoralizacijo organov državne uprave. Da bi v tem lažje uspela, bo vlada delovala na to, da predloži parlamentu v tem sklicanju poseben zakonski predlog.

Proti nasilju.

Čuvajoč politične in državne pravice vseh naših državljanov, ki so z ustavo in drugimi zakoni zavezane, bo vlada najodločnejše pobijala vsak poskus, pa naj pride s katerekoli strani, ki bi imel ta cilj, da ogroža te pravice in obstoječi pravni red nasilnim in neustavnim potom.

Pospešitev samouprave.

Vlada je odločena, da čimprej, čim ji bo dana možnost, pride na reševanje težkega in mučnega problema samouprave v vsej njegovi obširnosti. Pa že pred tem je vlada sklenila, da vam predloži potrebne zakonske predloge, ki bodo omogočali, da se prične samoupravno življenje čimprej vsaj tam, kjer je to danes mogoče, četudi samo v mali meri, v kateri je to po sedanjem zakonodajstvu mogoče. Ono, kar se glede tega lahko stori brez novih zakonskih pooblastil, se bo brez odlašanja zgodilo.

Nujni zakonski predlogi.

Četudi smatra vse te zadeve kot nujne in neodložljive, se vlada zaveda, da življenje in potrebe ljudstva ne čakajo na formule, in bo radi tega prišla z vsemi gornjimi zadevami in tudi pred njimi prešla na izvrševanje zelo potrebnih zakonov, za katere smatra, da se nikakor ne smejo odlagati. Tako je med ostalimi sklenila, da se v teku izrednega zasedanja predloži invalidski zakon, zakon o pomoči prebivalstvu, ki je trpelo vsled poplavi, zakon o poljedelskih kreditih in spremembe, oziroma dopolnila k zakonu o državnih uslužbencih.

Izenačenje in reforma davkov.

Vlada smatra, da je skrajni čas, da se resno pristopi k reformi posrednih in neposrednih davkov, k pravični razdelitvi in izenačenju davčnih bremen v celi državi. To je potrebno ne samo radi reda v državi, temveč iz razlogov ljudskega miru in sloge, ki je poglavitna važnost za to vlado. Nihče v naši državi ne sme imeti, četudi samo umišljeno čustvo, da je izkoriščen in zapostavljen, kakor tudi ne sme biti nikogar, ki bi mislil, da mora biti protežiran.

Vlada se nada, da bo že izvršitev vseh navedenih mer znatno ublažila gospodarske in socialne težkoče, s katerimi se borimo, odločilno pa je, da v svrhu čimhitrejše odstranitve teh težkoč podvzamemo tudi druge potrebne korake.

To vam je nakratko program vlade. Brezdvomno je obsežen. Za njegovo izvršitev je potreba časa, moči in dobre volje. Vlada prevzame nase obveznost, da ga izvrši, če bo uživala zaupanje in bo dobivala podporo skupščine. Gg. poslanci, vlada zahteva od vas to za-

Tisto noč je spal v vrhovih džungelskega velikana nedaleč od vasi. Zgodaj v jutru je bil že na poti domov.

Gladen je bil, pa druga ni našel ko jagode in pest drevesnih sadežev. To je bilo premalo zanj, ki se je poslednje čase navadil, da je použil vsak dan svoj kos svežega mesa.

Zato se je zelo razveselil, ko je izra grma, s katerega je pravkar obiral sočen, grozdu podoben sad, pa zagledal Saboro komaj par korakov pred seboj.

To bo užitek —!

Zlobno so se zableščale Saborine rumene mačje oči, hrpavi rdeči jezik je obližoval rezaste ustnice, čisto k telesu je krčila mogočne šake, trdo ob tleh se je plazil njen trebuh, rep ji je srdito pozamahnil, pripravljala se je na skok.

Niti na misel ni prišlo Trzanu, da bi pobegnil. Vsakdo drug bi bil skočil v najbližnje drevo, Trzanu so se iskrile oči, nevarnost in boj, to je bilo zanj življenje —.

Ročno je snel lok z ramen in položil puščico na tetivo. Sabora je planila in strupena strela jo je zadela sredi skoka. Pa ko je mogočna mačka džungle v dobro pomerjenem skoku dosegla prostor, kjer je videla stati nasprotnika, takrat Trzana že ni bilo več tam —.

Komaj pa je puščica zapustila tetivo, že je bliskovito naglo skočil na stran ter položil drugo puščico. In ko je žival prišla do tal, se ji je strupena ost že zapicila globoko med rebra.

Besno je zarjavela Sabora, se obrnila k napadalcu in vnovič planila v skok.

Tretja puščica jo je zadela v oko. Pa preveč blizu je bil Trzan, ni se ji utegnil več izogniti, pokopala ga je pod svojim orjaškim truplom.

upanje in podporo. In ko smo vam odkrito in lojalno razložili svoj program in politiko, vas prosimo, da o njem sklepate. Vlada je prepričana, da bo vaš sklep usarekovan samo od razlogov, ki jih nalaga skrb za visoke narodne interese. Sprejemajoč objektivno kritiko parlamenta, pa naj bo kakoršnasikoljubno, vas vlada prosi samo enega: da bo ta sklep jase! Vlada pa bo z ozirom na vaš sklep izvajala posledice, ki jih bodo doleteli ti sklepi.

Unionistični kongres na Velehradu.

Od 30. julija do 3. avgusta t. l. se je vršil na Velehradu 4. unionistični kongres ali shod za zedinjenje slovanskih cerkev. Udeležilo se ga je kakih 400 oseb, med njimi 25 nadškofov in škofov. Sv. očeta je zastopal prški nuncij nadškof Frančišek Marmaggi. Iz Jugoslavije je bilo 30 udeležencev, med njimi trije nadškofi, zagrebški, sarajevski in barski, in 2 škofa, ljubljanski in križevski. Kongresa so se udeležili in sicer prvič, kar se ti kongresi vršijo, tudi Poljaki, med njimi dva škofa. Zelo številno so bili zastopani Rusi, katoliki in pravoslavni. Nadalje so se kongresa udeležili Francozi, Angleži, Nemci, Italijani in Spanci. Izmed slovanskih narodov so bili zastopani vsi, celo lužiški Srbi so poslali šest zastopnikov.

Namen velehradskih kongresov je, delati za zedinjenje katoliških in pravoslavnih kristjanov v sveti katoliški cerkvi. Središče tega gibanja je Velehrad na Moravskem v čehoslovaški republiki. Gotovo bo zanimalo čitatelje našega lista, če izvejo nekoliko več o gibanju za zedinjenje in o Velehradu.

Iz zgodovine Velehrada.

Velehrad je kraj na Moravskem, sedež župnije v olovaški nadškofiji. Po svoji zgodovini je Velehrad zelo imeniten. Bil je glavno mesto Velike Moravske za časa Rastislava in Svatopluka († 894). Leta 906 so Ogrji Velehrad popolnoma porušili. Obenem je bil Velehrad prestolnica sv. Metoda, nadškofa moravskega († 885). Na Velehradu je bil sv. Metod tudi pokopan, vendar njegov grob ni znan. Že pred svetovno vojsko so začeli na Velehradu z izkopavanjem starih razvalin in ta dela se bodo zdaj nadaljevala. Mogoče se o tej priliki najde tudi grob sv. Metoda.

Leta 1190 so na Velehradu pozidali cerkev in samostan cistercijani. Cerkev je večkrat pogorela, pa so jo na novo pozidali. Sedanja cerkev je iz 17. stoletja, je dolga 85 m in je največja cerkev na čehoslovaškem. L. 1784 je cesar Jožef II. samostan razpustil in menihe razgal, župnijo pa so prevzeli svetni duhovniki. Leta 1890 so prevzeli vodstvo samostana in župnije jezuiti, ki so še dandanes tam.

Velehradski kongresi.

Ker je bil Velehrad prestolnica sv. Metoda, apostola Slovanov, in je sv. Metod tam pokopan, ni čudno, ako je Velehrad Slovanom vedno bil in je še sveto mesto. Ne samo, da je Velehrad imenitna božja pot, na Velehradu se zbirajo tudi učeni možje, katoliški in pravoslavni, duhovniki in laiki, da se tam posvetujejo, kako bi se dalo doseči in pospešiti zedinjenje ločenih bratov.

Uvod v ta posvetovanja in kongrese so bile razne slovesnosti, ki so se vršile na Velehradu ob tisočletnici prihoda sv. Cirila in Metoda na Moravsko (1863), ob tisočletnici smrti sv. Cirila (1869) in ob tisočletnici smrti sv.

Parkrat ji je zabodel ostri nož v stran in mogočna žival se ni genila več. S težavo se je izkopal izpod nje, stopil na noge in s ponosom zrl na premagano sovražnico.

In postavil ji je nogo za vrat, dvignil mlado glavo ter poslal v sirmeči pragozd zmagoviti, izzivalni krik Kršakovega rodu.

Grožče je odmeval strašni klic po lesovju, džungla je umolknila, plitči so nemi sfrfotali, živali so obstale na poti za svojim plenom in se umaknile v goščavo, kajti noben prebivalec džungle se ni rad srečal s strašnim gospodarjem pragozda.

Ob tistem času po ja v klubu svojih znancev v daljnem Londonu govoril dolg govor Trzanov stric, lord Greystoke, dedič premoženja, ki je bilo pravzaprav Trzanovo, in nihče se ni tresel pred njegovim slabotnim, nežnim glasom —.

Trzan se je lotil svojega posla.

Saborino meso je bilo trdo in žilavo celo zanj, ki je bil vsega vajen, pa glad ima ostre zobe in Trzan je bil gladen. Najedel se je do sitega.

Pa še druge namene je imel s Saboro.

Tako dolgo si je že želel njenega gladkega, rumenega kožuha. Obleden je hotel biti, kakor so bili oblečeni ljudje, podoben jim je hotel biti in že zdavnaj si je izbral v ta namen Saborin kožuh. Danes si bo izpolnil željo.

Ročno ji je slekel gladko, lepo bleko. Vajen je bil takega dela, že marsikatero žival je djal iz kože. Zložil si je kožuh na rame, zlezal v gosto vejevje in kmalu trdno zaspal.

Utrudil se je, sit je bil, spal je ves dan in vse noč do drugega poldneva.

Metoda (1885). Sv. oče Leon XIII. je leta 1880 izdal okrožnico, v kateri je slavlil zasluge sv. Cirila in Metoda in razširil praznovanje njunega godu na vso katoliško cerkev.

Prvo zborovanje ali prvi kongres na Velehradu se je vršil leta 1907, drugi leta 1909, tretji leta 1911. Na prvih dveh kongresih je predsedoval nadškof Szepticki, na tretjem pa dr. Anton Ciril Stojan, poznejši nadškof olovaški, ki se je celo svoje življenje (1851—1923) trudil za povzdigo Velehrada in za ciril-metodijsko idejo, za zedinjenje. Postavil je prekrasen dom za duhovne vaje, po njem imenovan »Stojanov«, ki je bil v nedeljo, 3. t. m., ob zaključku 4. unionističnega kongresa, slovesno blagoslovljen. Dr. Stojan, ki je umrl lanske leto, je tudi pokopan na Velehradu, v takozvani kraljevski kapeli velehradske cerkve.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Bratovščina sv. Cirila in Metoda, pobožna družba za zedinjenje vzhodne cerkve, je bila ustanovljena leta 1831, z odpustki obdarjena pa je bila leta 1852. Škof Slomšek, ustanovitelj bratovščine, jo je z veliko vnamo širil med Slovenci, Čehi in med drugimi narodi. Leta 1885 so to bratovščino nekoliko prenovili in ji dali naslov: Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Namen Apostolstva je delati za versko poglabitev med slovanskimi narodi in pospeševati zedinjenje. Na letošnjem velehradskem kongresu so se pravila Apostolstva zopet nekoliko spremenila in se bode Apostolstvo začelo širiti tudi med neslovanskimi katoliki, kakor je že bilo zdaj nekoliko razširjeno med Francozi in Spanci. Apostolstvo podpira v izdatni meri misijone na Balkanu in na Vzhodu, ter si z molitvijo prosi blagoslova iz nebes. Prvotna, od Slomškega ustanovljena bratovščina sv. Cirila in Metoda, se je ohranila še v lavantinski škofiji. Letos se bo pridružila Apostolstvu sv. Cirila in Metoda, ohranila pa bo svoj naslov.

Te vrstice so zapisane v ta namen, da tudi pri nas spoznamo pomen Velehrada, kongresov za zedinjenje in da se tudi pri nas nvdusi omza apostolsko delo za zedinjenje naših ločenih slovanskih bratov s sveto katoliško cerkvijo.

Prvi odmevi mladinskih dnevov.

Minula sta dekliska mladinska dneva na občno zadovoljnost ter korist za udeležence, pa tudi na zadoščenje predavateljev in sklicateljev. Oba ta dva dneva bosta tvorila za nekaj let mejnik v zgodovini načel in ciljev mladinskih organizacij. Program obeh dnevov je bil zelo obširen, nudil je nekaj povsem novega in sedaj ko vidimo enkrat ta pestri program izvršen, lahko trdimo, da so ga sprejela naša dekleta kljub njegovim obsežnosti, kot nekaj čisto novega, kar bo srca naše mladine nanovo prekrasilo za zvišane cilje krščanske omike in prosvete.

Ze obilna udeležba, nad 7000 deklet nam je dokaz, da so mlada dekliska srca odzvala vabilu ter klicu z navdušenjem in v veri, da se jim bodo nudili tokrat od strani vodstva novi poti ter cilji, po katerih naj stopajo in se jih držijo v težki povojni dobi.

Nikdo ni pričakoval tako obilne udeležbe, a nam je ravno to dokaz, kako nekaj vabljivega je že bil program obeh dnevov.

Oba dneva sta nadalje zahtevala od udeleženk precej vstrajnosti in poztvovnosti. Vsa predavanja so

Spet je poiskal Saborino truplo, pa žal, koščeka mesa ni bilo več na njej, drugi gladni gostje džungle so jo brali do kosti.

Poiskal si je drug plen in kmalu zalotil mlado antilopo. Še preden je vedela, da je sovražnik blizu, ji je že tičala ostra puščica v tilniku.

Tako naglo je deloval strup puščice, da se že po par skokih padla mrtva med grmovje. Spet je Trzan bogato obedoval.

Pa topot ni šel spal, domov se mu je mudilo.

Kmalu je našel Kršakovo čredo.

Z glasnim krikom jih je zvalil skupaj, od vseh strani so prihiteli ter ga obsuli in ves ponosen jim je razkazoval svoj plen, Saborin kožuh.

V nemem začudenju in s plaho grozo so ga gledali.

Ogrnil si ga je črez ramena, njegova visoka, mišičasta postava — štel je tistikrat skoraj dvajset let — je izgledala še večja v rumenem, kosmatem kožuhu strahotne živali.

Začudeni vzkliki so se oglašali. Belokoži tujec je bil zares nekaj posebnega, nenavadnega —! Ubil je levinjo Saboro —. Tega še noben gorila Kršakovega rodu ni storil. Vsak se je rad izognil strašni, mogočni nasprotniki.

In belokožec jo je ubil —! Slekel ji je celo kožuh —!

Da, velik lovec, nepremagljiv junak je bil! Vse ga je občudovalo.

Edini stari Kršak, poglavar svojega rodu, je samotno čepel v travi ter kahal jezo in sovraštvo. Srdito so se mu bleščale male krvave oči, ljubosumen je bil, bal se je na svoj ugled, za svojo kraljevsko čast.

(Dalje prihodnjič).